

Mukli Ágnes
REFLEXIÓK

Mukli Ágnes

REFLEXIÓK

2020 [ePUB]

ISBN 978-615-00-7843-4

Lektorálta: Martin Jánosné

Illusztrációk: Martin Jánosné

Borítóterv Martin Jánosné fotóiból: Dittrich Panka

E-book kötetet készítette: Dittrich Panka

“Arra kell nevelnünk eszméletünket és szemléletünket, hogy a köznapiban, a környezetben, a mindennaposban is látni tudjuk az egyszerűt, a csodálatosat és a látomásszerűt. Mert a csoda nem valamilyen érzengéses pillanat, mikor megnyílnak az egek, kürtök recsegnek, ködök szállanak, sírok felnyílnak, s a zűrzavarban felhangzik Isten szava: nem, a csoda legtöbbször egészen csendes. Átmegy egyik szobából a másikba, s látsz valamit: egy ember arckifejezését; egy tárgy elhelyezését; s egyszerre feltárul előtted e tárgy igazi értelme és viszonya a világhoz; egy ember hangját hallod, mint soha azelőtt, s a közömbös szavakon túl megérted ez ember titkát; a csoda mindig ennyi csak. Nem belevakulni a valóságba, a mindennaposba....”

(Márai Sándor: Füves könyv – A köznapiról és a látomásról)

I. Környező világom

Tél erejében
cseppek cseppekre fagynak,
bennem olvadnak.

Úgy nevettem...

Úgy nevettem a világra,
hogy remegett szoknyám ránca,
táncomat is velem ropta,
virágokkal ömlött rám.

Úgy nevettem a világra,
hogy léptem lett sóhajtása,
vad szekerét vadul húzta,
villám lett a csillagfény.

Úgy nevettem a világra,
hogy bennem lett maradása,
belém vetett szél-tekerget,
vadrózsafát ültetett.

Úgy szerettem a világba,
hogy életem lett tartozása,
hegyek völgyek ölelése,
vihartalan kacagás.

Kavargó forgatag

**Zord és kíméletlen ez a fagyos tél,
Ijesztő széllel vonít végig a havon.
Megszállott utazó, örökös vándor,
Aprít ágakat, kerítést tör bárhol,
Néptelen utcákat egymaga járja,
Küszöbökről settenkedik meleg szobákba.
Óvatos duhaj, szertelen és csapzott,
Birokra kel fagyos, rögzös jéggel,
Aranyló napfényt győz le kihűlt hevével,
Nagy hóesésben kavargó forgatag.**

Tél

Elcsendesül télen az erdő
némasága mozdulatlan.
Mirtusok, jázminok-gyöngye
csillog gyöngye cserjén,
dús bozóton,
faggyal jó a tél-menyegző.
Fákhoz simult szoknya ráncát,
csillag-pelyhek cicomázzák,
liliom font Hold karéja,
hiúsága tükre szépe,
zúzmarából színezüstje.
Jégtopánka cipellője
nyomot hagy a puha hóban,
lélegzete vétlen csendben
elcsendesült hosszú sóhaj.
Erdőn, mezőn szél-vert csipke,
jázminszirmú virágfátyol,
tiszt a tüllben hófehérben,
kápráztató öröm-mámor.
Ékszere a Naparanya,
koszorúja karcsú róna,
fényugara, mint gyémánt,
szikrákat vet,
égi fényét szerte szórja.
Behavazott.
Boldog ara, táncol, szökken
sápadt arca márványfehér,

féltőn nyújtja hideg kezét,
békesség az akarata.
Ujjong, kering, mint hulló álom,
keringőző hópelyhekkal
elvarázsol.
Némán állok, úgy csodálom.
Arcom tartom fel az égre,
szálljon rá a tél pihéje...

Marad a tél

Hóba írtam hóvirágom,
szirma lett a rét a róna,
szétterült a fűzberekben,
puha hó lett takarója.
Melegedhet hósubában,
csillagfényes bársony éjben,
holdezüstös puha ágyban,
viharoknak keservében.
Tavasz első hóleánya
csipkefodrok sima vállán,
bokrok óvják a vadonban,
csillagfoltos hó ruháját.
Füstölgő szél takargatja
jegenyefán csókák árván,
sopánkodnak sorra halkan,
fák ágával égbe zárják.
Nem csacsognak, csendesednek,
szél sem járja, csitul a hó,
télnek tükre fagyban rebben,
folyó partján friss takaró.
Kicsi patak fagyos árva,
Mozdulatlan, egyre hallgat
siránkozók csapatára,
nem locsog már, nem is ballag.
Nem fecseg a csóka csőre,
fehér már a rét a róna
hóvirágom álmodója,
csak a hó hull égből földre,
tél csikorog, kis időre...

Varjúsereg

Vacog az idő.

Ajtóstól ront az őszbe a tél,

Rajokban jönnek a varjak.

Jajgatva lármáznak, tobzódnak

Út mellett, fehérlő vetésen

Sötétül foltja a fekete csapatnak.

Egyszerre szállnak le, szállnak fel,

Rekedtre kárognák az eget,

Esendőn keringnek, hozzák a hideget.

Gazdára vágyó gazdátlan madarak.

Hozz havat...

Merre kószálsz te hűtlen tél? Hozz havat,
siess, enyhítsd a csípős szélverést,
úgy takard fenyőknek, bokroknak ágát,
hogy kertekre is jusson egy kevés.

Régen a fagyot nevetés követte,
vidám volt a ládába gyúrt nyomor,
zokogás, sírás kacagásba fulladt,
örömpír égett sápadt arcokon.

Fiúk és lányok hóban hempergőztek,
zengett--bongott a kacagó ricsaj,
lázasan futottak szánok nyomába,
szemükből csodás, égi tűz villant.

Hol rónák nyújtóznak hosszan a dombig,
rétek futnak fel meredek hegyre,
hol erdők madara gubbasztva fázik,
ott van a tél jó kedvet feledve.

Dorbézolj csak fagyos éj, széllel kergess
megrészegült táncos hópihéket,
szállj, zuhogva egyre hevesebben!
Édenedben, merengve néznélek...

Szórd...

Maradj fehérnek sáros tél, fakó latyak,
szikrázó kócnak, ahogy ködbe martalak.
Fényfoltnak, toporgó puha hóban várnak,
dombok ölelésén szél zengő határnak.

Maradj ágakra szótt csupa csipke fátylam,
sűrű hóésésben vallass, mesélj bátran,
legyél hótakarón gyöngyházfényű gyöngyöm,
marasztalj, ébressz fel, csillámod búvöljön.

Maradj nyugalmamnak, öröklétnek bennem,
áradj a hajnallal ébressz reggeleddel,
tavakra szitáld, szórd könnyeimet fagyva,
szállj a hópihékkal hegyekre, patakra.

Hó-tiszta telem, légy csupa habfehérben,
megbékélt borzongás, feleselő kényszer,
szóttan ölelésben két kezembe fontan,
maradj valóságnak, ahogy megálmodtam.

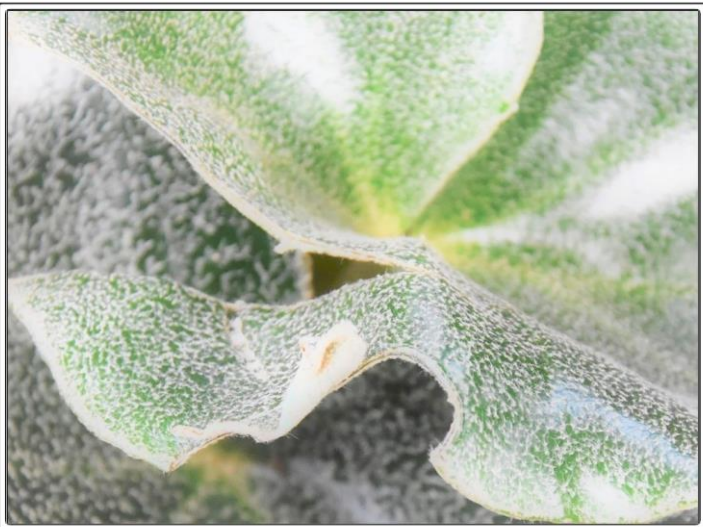
Tavaszt repít...

Tavaszt repít a szerelem
rügyfakadást hoz a télbe,
fészket készít magának
gyöngyszirmok sajjó szívébe.

Lobog az izzó rőzseláng,
öröme nem múló álom,
körbe szalad, körbe ér
a bágyadt gyáva világon.

Vele repül a forgószél
forrongva dobogtat keblet,
segít célba érni a
kalandor örök szerelmet.

Tavaszt repít a szerelem
rügyfakadást hoz a télbe,
fészket készít magának
kősziklák rideg szívébe.

Csipkebokor

Csípte dér a hajnalpírban,
Imbolygó kék fény-azúrban.
Puszták pírja vörös foltja,
Karcsú ágát égre fonta,
Erdő, mező tűzbozontja.
Bokrán fodros szép virága,
Otthontalan szél vigyázza
Kontyos tavasz rózsalánya.
Ostorozta vessző, tüske,
Reményeknek hamvas fürtje.

Virágbontó

"Bár volna rá szavam vagy hangjegyem,"
hogy dalt zengjen az ég egy reggelen,
napsütésben tavaszzsongást,
friss rügyeknek zöld színében.
Zsibong már a kas, a kaptár
éled az erdő lassan, tépelődve,
szemérmesen csobban folyó,
készülődik futni messze,
vele halkul szavad csendje.
Hallgatok, mert bennem hallgatsz,
nárciszok közt elhallgattatsz,
ébrenlétben ájult réten,
lelkemben vagy tükörképem.
Sebezhető csendem lettél,
patakhangon dalt fecsegtél,
keresetlen csillagfényem
tükörömben vagy tükörképem.
Fák ágán nyílt szirmot szórj rám,
úgy szálljon, mint zengő zsoltár,
fényár, csordogáló folyóparton.
Andalító lantod hallom.
Csak volna szavam, hogy kimondjam,
hangod szólam, dúrban,
mollban, folyondárral összefontan,
szél hordozza virágbontó lágy zenéd,
"e tavaszi varázslat ihletét."

Idézet: Várnai Zseni Csodák csodája c. verséből.

Új dallal

Hallgatom, hallgatom hangodat madaram.
Dalolj csak, dalolj csak napfényes magasban,
trillázz csak, trillázz csak szívekre szólamot,
énekelj, énekelj, zöld fenyő ringasson.

Fütyöréssz, fütyöréssz, éneked szép nekem,
röpködj csak könnyedén, szárnyad fenn lebegjen,
köszönj el, köszönj el, mindennap új dallal,
boldogság dallamod hordozom magammal.

Csendüljön, csendüljön nyaraknak fényében,
szárnyaljon, szárnyaljon felhőtlen kék égen,
madárszó, madárszó gyönyöre szerelem,
csábító, csábító megárvult szíveken.

Hadd zengjen, hadd zengjen tisztán az ária,
hangozzék, hangozzék újra álmaimban,
maradj még, maradj még rigó-röptű mámor,
fess alkonyt, fess alkonyt liliom lilából.

Ferenczy Károly: Madárdal c. festményéhez.

Pitypangbóbita

Pázsitom csibéje
Immár évek óta,
Tyúkhúrnak szomszédja
Patakpartnak éke.
Aranyló napfényben
Napraforgó sárga,
Guggol selymes fűben
Bóbitára várva.
Óriás kalapként
Borul majd föléje
Illanó, reppenő,
Tekergő pihéje,
A szél reszketése.

Ha érzed...

"A tavaszi sugár aranyburokba fonta"
a horizontra hullt fényeket.
Különc vagy. Magamhoz láncollak, súgva monda,
egyszer szívem szénné égeted.
Mámoros örömöm, veled ujjong a reggel,
útszéli pipacsok locsognak,
pironkodva szürcsölnek harmatcsepp szerelmet,
kergetnek áhított oltalmat.
Víg kedvű lett a szél, illatot hozott, táncol,
jázminokról szirmokat szór szét,
dalt zeng az életteli, ébredő világról,
vele vigad: dőre messzeség.
Gyorsan illan az idő zöldellő dombokra,
éltető, virágzó berekre,
hogy vétkeinket büntetlenre foltozza,
hogy hibánkat elrejtse, fedje.
Szívemben csillagcsend. Tó tükrén hullám tenger,
csillogóra csipkézett arany.
Csillagporos holdezüst koszorú kezvedben,
életünk gyönyörteljes kaland
ha" a Nap aranyát tenyeredben érzed..."

Az idézet Tóth Árpád: Tavaszi sugár c. verséből való

Hangjegyek nélkül

A hullámozó hegy-völgy
tündérvirág sárga,
százszorszáppal hintette szép kikelet,
skandáló parton
zöldfülű fűzfa,
ébredő berekben napfény tekereg.
Varázslat sejlik,
duruzsol szavad,
szilvafavirágot szór elénk a szél,
rózsaszín loncok,
kankalin fodrok
hízelt fruskák, illatuk kacér.
Hajlongnak fehér,
selymes ruhában,
krókuszok kelyhe, mint a hinta ring,
cinege hangol
hangjegyek nélkül.
hangos trilla hangzik, alkonyat int.
Esti imákat
suttog a nádas,
rigókat ringat a fészek a tó,
hangod melenget
az éj szavával,
sóhajod, csendje andalító.

Újrakezdés

„Reggel még a hétalvó Nap
dunyájából ki se látszott;”
melegedni marasztalták
csilingelő csillag-álmok.

Suttogj csak szél, ébreszd halkan,
már dereng a fény is messze,
hogyan az eget, hegytetőket,
patakvizét újra fesse.

Megrezennek fák, s a bokrok,
liliomok hófehérben,
pacsirták is nyújtózkodnak,
víg rigódalt füttyörészve.

Színesül a rét, a mező,
vadgalamb szó messze hangzik,
átsuhan az erdőszélen,
völgy öléig elhallatszik.

Elevenné éled, ébred,
szárnyakat bont cifra lepke,
bimbó bomlik a napfényben,
mintha minden útra kelne.

Felhők futnak bodor égen,
patak szalad esőt várva,
„ül a Nap a dombtetőn és
rámosolyog a világra.”

Idézet Kányádi Sándortól. Reggel még

Pillanat öröme

Lélegzem lágyan lengő hárs édes illatát.
Szél hordta lenge szökevény,
nincs nyugtalan távol, szépségét vigyázom,
szelíd virulása szótlan bánattal teli.
Pompázó virága lakatlan lelkem élteti,
borítja kék egem, didergő magányom,
bevallja, takarja lüktető félelmem, fedi.
Felette felhő lebeg habfehér ruhában,
suttogó levelén lopva rezzen halk dalom,
sodor, esengve estig hallgatom.
Ringó lombján balzsamos zümmögés,
békés megnyugvást hoz nekem,
helyettem újra zeng, újra énekel.

Jázzminillat

Játszadózó május-álmok,
Ábrándos kis csillagok,
Zöldágakra, zöldlevélre,
Mézillatot csaljatok!
Igéző kis csók-virágok
Nektárjaid hordja méh,
Illatozzál, lenge szirmod,
Lepled legyen hófehér.
Lebegj selymes szellő szárnyon
Akármerre tekeregsz,
Térj be hozzám, csillagcsókra,
csókolj meg, s elmehetsz ...

Ahogy tegnap

Úgy illannak el a percek,
ahogy jönnek,
életünkön átperegnek,
cserben hagynak,
ahogy tegnap, ahogy régen.
Tettre várnak,
sürgetnek, hogy tegyem dolgom,
megszokottan,
elmélázva észrevétlen.

Reggel kávé, tea forrjon,
szálló illat,
átpörgetem jegyzetemet,
gondjaimat.
Pőre fátum közbeszólhat,
ne így, ne úgy,
vedd a lapod, osztottam már,
szabad kezem.
Minden percem az életed.

Semmivé lesz minden tervem,
ködfátyol hull.
Összezsenedül minden hangzat,
szólam szózat.
Fölém ér egy csillagmagzat
megtört fénye,
újra éled friss reményem.

Szünet nélkül,
fényben virul őszi kertem.

Benne éled kódolt gondom,
kebel- barát,
belevegyül szél zenéje
égre kiált.
Csillagporból örök bánat,
lázás öröm,
kerek erdő domb virága,
megkötözöm
múlt idővel, holnapután.

Igéző

Napra ébredsz két szememnek,
Aranytálnak két kezemnek,
Pártád mögött szókeségem,
Ringó, sárga nyár vendégem!
Amerre nyílsz lázas tenger,
Félszeg fejek fénytüzekben.
Odafenn a felhők rojtja,
Rongyos szoknyád kigombolva,
Gondolatban szívet remél,
Óvatlan egy levéltenyér.

Zivatar

Széllal jött, rohant a tisztáson át,
hömpölygő páráként zúgott tova,
lába előtt hatalmas pocsolya,
szóltak égzengő, fénylő harsonák.

Mókázva trilláztak, hangszereltek,
hömpölygött az ég, csattogott döngve,
nagyot dörgött, sötétség körötte
pulzált, villámlott eszeveszetten.

Eső zuhogott, cseppre csepp hullott
bővizű patak medre is telve,
utcákon tócsák, vihar terelte
hévvel, hirtelen tova száguldott.

Hullámhabok

Halk morajlás hallik a túlsó partról,
Utolsót villan a lázas esti fény.
Lassan az első léptek feldobognak,
Lankákhoz simulnak tükrös tó ívén.
Átlátszó fátylában fürdik a reggel,
Mossa magáról a lázongó eget,
Hasztalan, sorsa beteljesületlen,
Arca sárarannyal vérig szennyezett.
Borongós kedvében lobbot vet haragja,
Olykor tajtékzik, csapongva nagyot loccsan,
Kék vízén igazgyöngy, napfényben oldottan.

Színtelenül

Megszökött az ég azúrja
hamvas éke szürkület,
mulandóság ködös fátylán
bágyadt fényében hever.
Gyökértelen letört ágak,
faggyal barnult levelek,
sápadt szirmok szerte hullnak
rózsatáncuk betemet.

Megszökött az ég azúrja,
felleghajtó szürkület,
engedetlen fáradt folyók
ízlelgette révület.
Sötét ősz lett, választalan,
vesztes lett a nyár maga,
kosarában összegyűjtve,
fanyar ízek zamata.

Megédesült alma, körte,
érett gyümölcs leve méz,
üres kertek őszi csendjén
a lemenő Nap messze néz.
Megszökik az ősz azúrja,
rácsorog a szürkület,
szétterül a ködös réten,
erdő, mező szürke lett

Kertek jussa

Kertek jussa, szeptember. Benne
éretlen, fakult termés, vesztes
múltimádó vég. Alku, mint fullánk
peres almon, vagy hűtlen birtok.
Szulákos gaz, elsatnyult vidék,
elfecsérelt időn venyigék,
fürtjén szemek vágyódása, érett,
megédesült nyárvég csemeték.

Csak néha esett, esőcseppek
vészjóslón hullottak lefele,
paradicsomok földre hajoltak,
kelletlenül értek. Felperzselt
réten hőség, forró szárazság,
végzetet dúdoló külvilág,
ártalmas áramlatok lidérce,
virulást zengő termő halmon át.

Enyészet közeli állapot,
őszbe ért gyapjas pörje, botor
kárhozat- kezdet gyökerek. Élni
kell. Beérett gyümölcs vagy csupor
tej, másnak világlátta idő,
nekünk mindennapi ízelítő.
Szántónk érlelt búzakalászt, ritka
csélcsap nádas új eget tetőz.

Ó, kertjeink, páratlan kertek,
mily sok növényt nevelhettetek,
önzetlenség gyomlálta bő termést,
mély ásónyomok nyomába esve
éveken át. Most szárazság sújt.
Bárcsak lenne sarja, szerte hullt
magja, amely folytonos jövő,
melyért egyre hálásabb a múlt.

Szellősóhaj

Szétárad erdőre, mezőre, rétre,
Elcsendesíti lelkemben a zajt.
Ligetekben jár-kel, lepkék kertjében
Lázasan repít zizzenő avart.
Őszikéket kócol játszi kedvében,
Suttog, locsog a tóparti sással,
Ódáknak strófáit zengené kéjjel
Hosszú útján, szélverő határban.
Alkonyok repítik hazafelé este,
Jöjj ,drága napfény, ébredj majd helyette.

Öröm

Szúrós tüskén nőtt éretlen öröm,
vad szél bogozza a szeles kertben,
suhanva jön, szaporázza röptét
körül zsong, mégis elérhetetlen.

Mohón habzsolja éjek harmatát,
már patak lett, érintetlen csermely,
kacagó napfényt gyűjt víztükrére,
s medrébe futó esőcseppeket.

Furcsa teher lenge lepkeszárnynon,
gyorsan jön, és gyorsan el is illan,
gond vonzolja határtalan messze,
fel-felfénylik topázban, rubinban.

Fonákja van minden gondolatnak,
párhuzamokká égnek a tettek,
érvek ellen magyarázkodások
szólnak, árnyak és elfelejtettek.

Ember nevelte torzra világunk,
bogáncsok nőnek, hajolnak össze,
bántalom, gyűlölködés, fájdalom,
időtlenséget üt ütös ökle...

Csipkefa bogán félérett öröm,
madárdal keltette szeles kertben
karnyújtásnyira kering fölöttem,
cinkosom, tudom felérem egyszer.

Ligetünk

"A vén ligetben jártunk mi ketten"
léptünk koppant a térkövön,
önmagába kókadt két hitetlen,
bennünk kinteli kéj, öröm.
Édenkertünkben forgószél támadt,
angyalként bomló levelek,
felröppentek újra, újra szálltak,
táncoltak nekem, s te neked.

A vén fák véznán, árnyukban álltak,
éveket várt az útszegély,
csendben figyelték, ahogy csodállak,
aranyozott ezüstfehér.
Keserűségünkbe belesimult
egy perc, lágyan lebbent bele,
megbabonázott, csak lassan csitult,
szédületes fergetege.

Talán soha, vagy egyetlen egyszer
vissza nem térő délután,
sétálhattunk volna csak mi ketten,
beszélgettünk volna csupán.
Kimondhatatlanul, céltalanul,
röviden, mint egy sóhajtás.
Bóbiskolt vágyunk, ölbe szenderült,
"s aludt a tölgy, a hárs, a nyár."

Idézet: Tóth Árpád, A vénliget c. verséből való.

Őszirózsák

Bozontod bomlott sápadt ősz ködébe,
ha rád nézek, rám néz nyári nap heve,
kénsárga pompa sápadt lámpafényben,
szemed kékjében újra fénylene.

Halvány színekbe fakult meg a hajnal,
hófehér szirmokra rátapadt a dér,
tört szárral élhetsz, virulj alázattal,
szépségedtől, cselszövőm már az ég.

Asszociáció Csók István:

Őszirózsás csendélet c. festményére.

Tékozló gyermek

Hazudik az igazság,
hiába vallatom, tagad,
sápadtan lázong, enged, szakad.
Minden átkot magával hord
bűntudat nélkül lelkembe mar,
hideg, szeles sötét az este,
reggelre újra céltalan.
Eskük fintora leng szleng
szavakon, szertefoszlott
minden, mi valóságnak tűnt.
A mesterkélt látszat
gyors szelfi, divat utánszat,
lájkolva diszkrét indiszkréciót.
Hazugsággá lett minden,
álarc, álca földre hullt,
tisztátlan fehér fodrok falják,
az ismétlődő hangos verkliszót.
Nincs két csésze az asztalon,
a lábtörlőt is szétmarta a fagy,
a tetovált masni is bomlik,
csak a fájdalom újul,
s a heg marad.
Bőrödre égtek a virágok,
bár nyílani akarnak,
elzárod a fényt,
így vonzod magadhoz
hajléktalannak a reményt.

Poharak csillognak,
üresen vagy telve,
s közönséged bódultan tapsikol,
részegült siker arcodra festve,
füstként száll el minden
segítő sikoly.
Bal kezét lefogtam,
s a jobbal ütött...

Barátság

Megüresedett a világ körülöttem.
Ígérgetések jönnek üzenetben,
s foglaltat jelez a beteljesülés.
Körbe keringnek kusza szavak,
érthetetlenek a magyarázkodások,
mert félrehallanak.
Dobozokban jönnek dobozott gondok,
s rám sem néz, ki hozzám beszél,
a páratlan páros elvetél,
s a páros pártatlan marad,
mert félrehallanak.
Ismerőssé lett minden barát,
gyors lájk rejti válaszát,
vagy néhány sor:
majd, majd írok, vagy hívlak...
Menetelünk egy időkeretben,
szélmalmot hajtanak a kerge holnapok,
nézed, én látom, milyen a világod,
s várom, hogy mondd ,én milyen vagyok.
Hallgatlak, mondod: irodalmi barátság...
a sokból egy.
Mással is beszélek,
Így vagyunk mi nagy hallgatásban,
hallgatjuk, hallgatjuk a válaszokat.

II. Szerelem

Egy szálon nyíltunk
bimbóddal hú szerelem,
tövissel szúrtál.

Hozzád visz ...

Mennyi vígság van két szemedben...
a valótlanág is valóságként ragyog,
lázongó foglyod vagyok két karodban,
s áldott, vezeklő, lázas sóhajod.

Mesterkélt szavak feleslegesek...
szó sem kell oda, hol lángol a lét,
felettem önfeledt angyalok szállnak,
szívem, szívedben édes martalék.

Vizes hajad borzolom játszva,
hozzád visz minden gondolat el,
válaszom végzetem: ezerszer, százszor!
Védelek, ahogy te is védelmezel.

Fényünk a reggel

Csillagot csókol az éj az égre,
soha nem látott csalóka csillagot,
nehéz az élete fent szegénynek
nem érezhet örömet sem bánatot.

Arany szamara húzza, röpíti
messze időtlenségének szekerét,
egykedvűsége segít elhinni,
hogy az öröm és a bánat két testvér.

Együtt nőnek, kergetőznek játszva,
végül szöknek,s elfogják a gyors fogót,
kétségek közt szaladnak felváltva,
ha dacuk tengernyi bajban fuldokol.

Csillagok csodálják fénylő könnyünk,
harmatos rét lett fényüktől a reggel,
óriás kín arasznivá törpül,
ha csalóka csillag gyullad szemedben.

Intermezzo

Csendfolt, titoknyi éj-gyönyör.
Egy éjszaka békét kötött
százzal. Talán Chopin etűd
hangszíne reszketi bennünk:

Holdfény, hangtalan szólj, kacagi
mély sebet! Sirass léha nap,
hajnal árnyékod tüze még
vöröslőn cifra, égi kék.

Megszállott lelkiállapot,
mert álmom megint átlapoz,
fálnék ma vétlen árnyakat,
fojtogat egy hang, szép-szavak...

Gally, föld az életem adja,
ezüstöt rejt ma kért falat,
látod, kint villant, mezőkön
lent még harag, és fent öröm.

Felleg, babér, baj, mit nekünk
talmi kegy, vihar színesül,
hajszol, feszít, megértheted,
mért reszket bennem vélt jelen.

Emléked visszhang, ritmusán,
bolond a szél, lohol sután,

maradni engem intenek
görcsben holt hála-istenek.

Nap íve tetten ér, utat
hasítana a holt ugar.
Parányi szikra, kegy virít,
szívem dalán feléd nyílik.

Láttatsz belsőhang, békítőn
hazugan, nyugtató, szilaj ördög
kincse, aranyért-ölsz, tartja
kéz, mihez furcsa tűz tapad.

Fenn Hold, titoknyi éj gyötör.
Egy éjszaka békét kötött
százzal. Talán, Chopin etűd
hangszíne zizzent mibennünk.

Mert, miért?

Fekete szirmokká hervadt hű szerelmünk,
szélruhánk ujján tépett a gond,
harmat jászlunkban végtelennel ringtunk,
csókoltuk kék egünkön fénylő csillagunk.
Most néma a csöndünk,
tékozló szilaj forgatagban oldva,
két karom ölelne, ölne érted
áldva vagy verve két mosollyal,
vöröslő alkonyban, borvörös vérben.
Birtoklom benned a távot, a semmit,
csordultig telt percben, a szemernyit,
a reményvesztetten zilált könnyeket.
Magamnak tagadlak, marlak és akarlak,
mert tudom, hogy a rég, régen elveszett.
Marad a csöndmarta örület,
mert elűztél, s messzire űztelek.

Átirat Ady Endre Fehér csönd című versére.

Kétségeim

Est tükrén folyónk bút csörgedez.

Arcomra
ragyogja arcodat,
szememben,
te leszel
rejtve el.

Színében éjkékje
valami sejtelmesen gyöngéd
pislákoló fáklya,
futó dallamok
kétséges világa.

Tárt karok egyensúlyán
várt oltalom,
biztató jelenemben
ismeretlenül.

Szeptemberi
szokatlan este.

A közelgő ősz még
törten és verten lángol,
mégis sorsot nyit felém.
Patak-öle csobban,
régi nyarat és telet
röpke dalokkal dalolja,
Nap tűzétől bujdokoltan
el. Újra megpihenne
gyönyörűségében, átélve

a megtévedt álmot,
ezernyi szépségével
rejtsd el erdőrengeteg.
Háláját titkolja
keserűségében. Történjék
bármilyen rettenetes,
jelentéktelenné válik.

Cifra szűrőmmel betakarva

Szerettem volna vadgalamb lenni
szárnyalva nézni a Földre,
hóbortos fergetegemben
lebegve alázuhanni,
látni, milyen vagy, s milyen a semmi.

Móka volt, csak végzetes móka,
szétrajzott felettünk minden
felforgatóan és emelkedetten
villámlott mennydörgéssel
a végtelenbe olvadt óra.

Nyírfák aranyló fűzére
fonta kedvem kedveddel össze,
tűnődve felhőtlen égen,
dédelgetetten dédelgetve,
cifraszűrbe bújt húséggel.

Vártunk széltáncba csendesedve,
egymás szavába vájtuk
tövisét a világnak,
éltünk egymástól messze
ellenedre s ellenemre.

Cifra szűrőddel takarlak,
melengető öleléssel,
rózsákra szórt tulipánnal,
égre hulló nefelejccsel,
andalító forgatagban.

Ady átirat.

Védj

Adj, ne kérj, gerlicém
adj, ne kérj, galambom.
Alattunk részegítő mély van,
csak búgj dalt nekem.

Turbékolj, úgy örülj.
Velünk leng a hintánk,
burukkolj, lelkünk összerebben.
Adj, ne kérj, ne kérj!

Szerteszét a világ,
a föld, az ég most miénk!
Csak ne félj, csendesül a vad szél
csak ne félj, csak védj!

Téli éj

Miért háborog a tévelygő idő,
hisz kietlen télben, hóviharban
szikrákat csiholt nekünk
a csilingelő fagy.
Lettél zuhogó hóesés,
s lettem rejtett sejtelem.
Voltam sóvárgó nyár-rokon,
sugárzó fény, mosoly
szótlanná hevült szó
árva áhítatban,
ajkaidról ajkaimon,
hogyan szerethesselek.
Karomban éreztem karod,
szívemben szívverésedet,
álmodtól színesült álmom,
s új álmokra ébredtem veled.
Sóhajunk felért az égre,
karnyújtásnyira voltak
a kába csillagok,
súgtam: hogy vakít,
hogyan ragyog!
Arcodon csillagfény,
párnámon bársonyos holdezüst,
múlik és visszatér,
hócsillám mindenütt...
Ölelő nyugalom,
csendünkben szelődült az éter,

hideg köddé lett az ég
friss lélegzetében.
Hullj csak hó, szállj!
Takarj be hegyeket, dombot,
útszélén didergő bokrot
túlvilági kéjjel,
szórd utunkat tele
tündöklő fehérrel.
Időnek vasfoga rágja a perceket,
múltunkat kergeti, merre van,
hol lett?
Berekben, ligetben,
jeges köd takarja, hó alatt,
hó felett
hegyeknek visszhangja?
Jelenünk tűz-varázs
reszkető pillanat,
szakadó hóesés,
vétlenül elragad.
Miért oly tűnékeny a virradat?

Megint...

"Oly komiszul jön az este"
téblából üres kapualjban
maroknyi örömmel közeleg.
Még mindenki ébren, fények
gyúlnak és kihunynak,
s égre térnek lassan
a kancsal csillagok.
Ágyat vet magának
a megfáradt nappal,
csapzott testtel,
örömtelen arccal, vezekel
velem a vétkes semmiért.
Mert nincs kiért.
Pojáca arcok mosolyában
rejtőzködnek a tévedések
megfáradt hónapok, évek,
félreérthetetlen dacok.
Marad a szél szava,
zengő, zsongó igaza
ablakrésen is befér,
egy igaz válaszáért.
„Oly komiszul” tör rám az este,
bóbiskolva hirtelen,
csendet hoz, szobámban terem,
velem van, csak velem.
Emlékeimben Nap ragyog,
esti lámpa gyúl,
mint "szemeidben az égi azúr.”

Idézet Varró Dániel: Szerenád Saroltának c. verséből.

Őrizz még...

Új hold volt, s csillagfoltnyi szerelem.
Bilincsed voltam jég-csók helyett,
Melengetőn gyengéd szavad megcsalt
csend. Romlatlan mennybolt, hittel varrt,

szent palást, tört kilincs. Hitetlen éj
rejtélyes vad forrásnál, mit sem ér.
Feljajdult féktelen hang, zongorák
trillája tiszta zápor- locsogás.

Ha álmod szólít, eltaszíthatsz, már
ha hív, mert Őriz még a hamvas tánc,
egy tartozék egy láng nyomán. Elénk
tárult dal, furcsa, átvirrasztott éj...

Víg viharok, kanyargós, holt berek,
szirtfok színezte aranyra messze,
kertjében köd, tarka rózsasorok
színeit keresem fűzöld bokron,

lombos selymessé simult ég alatt.
Egy árva ág őszt takar. Újra mar,
nevet holtan, hamis rejtélye vagy,
ligeted verselte kedvvel becsapsz.

Elvarratlanok

Szavaid faltam titkolt lakomákon,
fakó lanthangon jajdultak belém,
fényárban sarjadt tüzes csillagálmok,
lelkemre martak égi költeményt.
Vadul vergődött megrészegült szívem,
ábrándoztam ájult zuhatagban,
a lázas látvány semmivel sem rímelt,
magyarázatra vártam magamban.
Vég érkezett a hulló csillagokkal,
minden lapszélen fénylő űrt hagyott,
lángbetűs szólamok égtek, lobogtak,
maradtak mégis elvarratlanok.

Rejtelek...

Újjá teremtelek
mohás kősziklákra,
bársony kikeletben.
Játszva hajolj fölém,
csengő kacagásod,
hallik bodor széllal,
zöldellő fűzágon
mégsincs maradásod.
Újjá teremtelek,
szelíd napsütésben,
locsogva fecsegve,
kövekhez csapódva,
elvegyülve árral,
üdezöld berekben
éledő világgal.
Rejtelek rügyekben,
lepke lebbenésbe,
ibolyák pártáján,
tavasz-üde kékben.
Bújtatlak bimbókba
tövisekkel védelek,
maradj meg nekem,
örököld levélnek.

Holnap

Holnap tiszta lesz az égbolt,
csalhatatlan, ami csalhatatlan,
kérlelhetetlen, minden kérlelhetetlen,
s csillapíthatatlan, ami sosem csillapítható.
Velem lesz a kétkedő kétségtelen,
a megtévesztő reflexiók arany hordaléka,
kapu előtt vár a kísértő éjfél perce,
s örök szikra pulzál a vétkes mulandón.
Holnap tiszta lesz az égbolt,
mert jó úton jár az elkerülhetetlen,
fagyot lehel minden hazugságra...
Holnap, holnap tiszta lesz és kék!

Elapad

Elapadt könnyem,
eltékozoltam az örömré,
a közönyre mi önként
tányéromra pattant,
s poharamba hullt.
Árnyékkal jött a napsütés.
Örömben homályos
csillogás cikázott körém,
hajamra hulltak a hajnalok,
pokolra szánt csókjaink
tűcskök esti zenéjével
dicsérték a mennyet.
Búsan és boldogan,
gondtalan fájdalommal,
elevenen, majdnem holtan,
élve-áldva, eltemetetten,
józánná verdestek.
Könnyfényű harmattá,
fűre nőtt harmatcsepp,
napfénybe szédült,
zöldellő örök tavasz.
Elapadt könnyem,
eltékozoltam a záporokra...

Elhítem a szívemmel

Józan álmatlanság révedezik bennem,
valami azt zsongja: szabad-e szeretnem?
Sóhajommal reszket hold kergette éjjel,
jobb, ha elfeledlek, űzlek csillagfénnel.
Ne legyél a bűnöm, ne legyél a vétkem.

Rejtelek, titkollak, takargatlak szóval,
megfosztalak csendedtől kacagtató csókkal,
megloplak, sebezlek földöntúli vággyal,
két karomba zárlak a zajos világgal.
Egyetlenem maradsz, titkos pillantással.

Parafrázis Ady Endre: Elhítem a szívemmel című vers

Észrevétlen

Szél tekereg a kietlen parton,
tavat pásztáz a tündöklő napfény.
Kezed félénken kezemhez ér,
mintha mesteri lant zenélne távol,
szívem szívedbe éppen belefér.
Távol a horizont, világnak része...
lelkemben derű, pillantásod ver.
Bámulnak dombok, irdatlan nádasok,
a vidék ölében titkos csend hever.
Érzelmes vágyódás platánok tövében,
meghalt szürkületben éledt ébredés,
észrevétlen ruhát cserél álmunk...
Ölelj, ölelj úgy, hogy
mindig csend legyen.

Kandalló melege

Venyige lobbant parázsból lángot,
vadócan ontja féltett melegét,
szikrák pattognak gyöngyös gyémántot,
szótlan napoknak hamujára ég.
Roppanó gallyak kezdenek táncba,
kábulatában izzó tűz heve,
illanó fény akácok románca,
forrongásoknak tüzes tengere.
Csattogó kárhozat, fejszefoka,
szaggatott szél szava átzúg a fán,
felgyullad, éget, derűt ropogtat,
vaskos fahasáb is csupa parázs.
Venyige roppan, hevesen lobban
tekergő fényben, fogy a farakás,
kint szél repít havat, süvít hosszan,
áttetsző függönyöm csupa varázs.
Örökzöld fenyőm árván ingatja,
ringatja rojtján kicsi csillagát,
hófödte dombon sötétség hallgat,
fehér az erdő s a szeles határ.
Lassan melegszen, kezem felenged
átjárja testem akácok lángja,
ürességbe száll, füsttel tekereg,
félhomálya kanócok palástja.
Forgószél felkapja, szédelegve
hajnalpírt lobbant menny közelében,
éjszakák fátylán szerelmet betűz,
s tűzrózsákba botlik a sötétbe..

Mosolyszünet

Moly rágta szóbeszéd hangzik,
Ostoba tréfák mellé ütnek,
Sebeket sértenek égve,
Ok nélkül forrnak, majd kihűlnek.
Lyukakat vájnak lelkemre, mert
Szitává tette a sok gond,
Üresen kong a bók is már, hisz
Némaságodtól vagyok bolond.
Esti haragban a csók is fáj,
Takarj be, kérlek, mosolyoddal!

Bárhol

Meghagyom szökni a félhomályt, kóbor álmom az éjben,
bánatom bús számvetés, éjszakám gyöngyszemében.
Kivárom kérdő hajnalom,
kísértő koldus éj dalom,
hallgatom, újra hallgatom,
hajad kezemben szótlan bomlik széjjel.

Csapongó szélvész felkavar, nyakamba zúdul a zápor,
töprengő arcod rám tekint felkavart útnak porából,
szemembe könnyet csalt megint,
újra és újra visszaint,
felnéz és kérdőn rám tekint,
utolér, lehetek, lehetek bárhól.

Végtelen szürke szemfedő, kincsem mennybe kerestem,
mezítlábas koldusként, nem feszül ég felettem.
Csillagom újra rám talált,
várja bíbornak hajnalát,
kéri hűségem válaszát,
villámok közt, egy nyári holdas esten.

Hullámverésben sors keze, nem tudom, érzed látod-e,
hiába ad elveszi, megrabol ,bűnöm elhiszi,
méltatlan hozzám, fergeteg,
nincs benne józan értelem,
eszelős léha egyveleg,
utolér, lehetek, lehetek bárhól.

Isten adta mentség

Meztelen tenyérrel vernek,
csattan a megárvult fájdalom,
tagadnom kellene vétkem,
végtelenben születő dalom.
Koldus vagyok, életem koldusa,
semmiségbe bujdokolt kékség,
csillag közti fényben
szótlánul eltitkolt szegénység.
Díszletem kis falum, városom,
színpadom az élet maga,
cáfolhatatlan időkeretben
Hold, Nap ragyogó ég csillaga.
Alamizsnát szórt az ég,
friss záporral dédelgetett,
édes békévé lett bennem,
mit anyám lelkembe elvetett.
Márvány a kő, mit találtam,
szépsége melegít, hidegétől fázom,
arcomon lángja ég, ő a tűz virágom.
Isten adta mentség, kínomtól nő nagyra,
liliom szépségét keservem takarja.
Szirma puha álom, szél repíti messze,
tengeren túlra, vagy éppen a kezemre.

Édes magány

Énekelj kedvesem, kedvesem,
engedj tenyeredből éjt ennem.
Édes éjszakán, neked vagyok
lelkedben csöndesült angyalod.

Ha erdőben jársz, utam legyél
nyárfán, zizegő dal, költemény,
messze hangzó szélbe szótt hiány,
bús dallam pacsirta panasza.

Csak egyszer engedj keservedhez
közel, mosolyod megkeresnem,
akkor tűzben égnek a lombok,
s rőt avarban forog a világ.

Átölel

„Olykor éjjel... szívem, hogy zakatol
vérerek áramában perceimre ver,
álmatlanságomon átüt, pulzál, dobban,
sejtjeimbe, althangú életet lehel.
Sodródok makacs gondolatommal,
szédületemmé lett fásult párbeszéd,
minden örömöm arcomra lobban,
mégis hideget érez a láb, a kéz.
Takaróm vacog, párnám remeg,
mellkasomra kúszik a kóbor est,
csélcsap csavargó, ablakomon zörget,
valahol mélyen szívemben keres.
Csillag egével „altatón hűsen átölel...”

Idézet Tóth Árpád : Olykor éjjel c. verséből.

Elveszett...

Gond szőtte mágikus szerelem
virága bódít, tövise tép,
szívfájdalmakban kibúvó
némaságában makacs kötelék.
Vádak tudatlanságában
sebezhető értelem,
szépsége kacér,
mégis fájdalmat terem.
Mentsvár pofonok ellen,
csalódásokra névtelen bók,
megszeppent gesztusok
árnyában, névtelen lázadók...
Nyomasztó kiáltások kínján
napsütötte fellángolás,
levegő levegőtlenségben,
távoli félszeg kézfogás.
Vigasz tanácstalanságban,
szétterjed testeden,
mellkasodba ver,
érzed vérköröd felgyorsul,
szavaid halkulnak csendesen.
Hallani véled lombok suhogását,
közelre érnek a távoli neszek,
rigók nyári dalában érzed:
szíved megint elveszett...

Párbeszéd

Ady:

Csillapíthatatlan vágyam
lelkemben, testem adom
zsenge ifjúságodért,
szerelmem reszkető sóhajom.
Magamhoz emellek,
s esküt teszek érted,
szerelmes dalommal.
Menekülni, félek.
Szemed kék egén,
felhőtlen az égbolt,
minden feledhető,
a van, s ami régvolt.
Beteg bolond vagyok,
életem egy fricska,
ha meghalok, hozzám
hű, maradsz Csinszka,
Csacsinszka?

Csinszka:

Légszomjam vagy magasban,
mélyben meg örök kényszer,
csillapíthatatlan vallomás,
mit nem mondtál elégszer.
Gyermek vagy karomban,

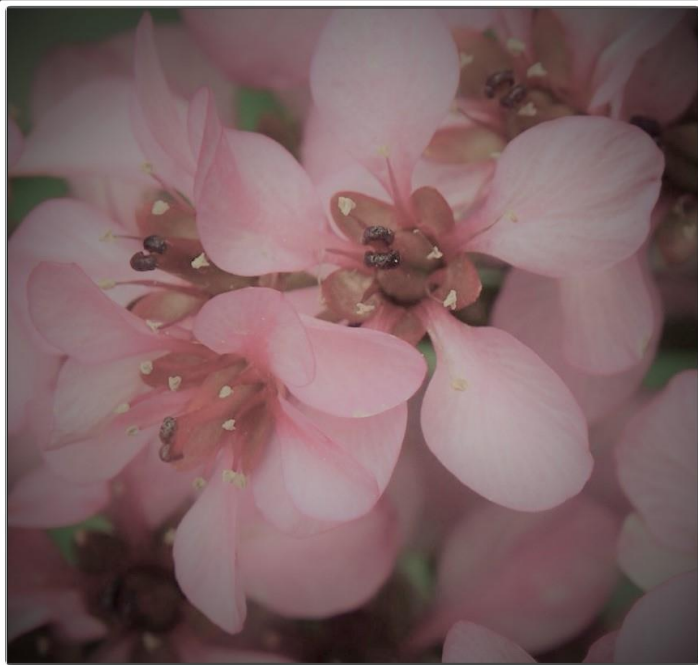
örömben bánat,
mint testvér közelegsz,
s pótolod apámat...
Hagyd, hogy hívjalak
gazdagon, szegényen,
megbékélt mámorban,
hogy hírneved felérjem.
Egymásnak születünk,
mint szomorúság és öröm,
szeretetlenül is szeress,
s lelkedbe költözöm!

Most

Zsibong, madárfüttytől zeng a hegyoldal,
száguldó patak fut reszkető réten,
gyöngyvirágok ringnak tölgyek tövében,
bársonyos az árvácska fodros fodra,
újra álmodlak gyöngéd ölelésnek.

Ahogy tavasszal áradnak a folyók,
lobban a tűz heve szél közelében,
liliomok nyílnak lilán, fehérén,
védelek, időtlenséget álmodón,
maradj vigaszomnak, legyél reményem.

Maradok

Maradok átkozott, áldott két karodban,
gyönyöröm örömmel, bánattal teli,
adj szendergő békét békétlenségemben,
ahogy véges végzetünk elrendeli.
Halandókat látni esthajnali fényben,
örökkévalóknak káprázat marad,
akaratlan térnek vissza a reménybe,
százzszorszáppé nyílik minden pillanat.
Hazudj és hízelegj rózsák illatában,
tenyerembe tegyél harmatcseppeket,
hadd ébredzzek csacsogó szél hangjára,
aranyló napsütést álmodni Veled!

Dupla árnyékban

Végigpásztázza a tó tükrét
a zizegő nádasok mezítelensége,
mindent újra színez
a fejkendőnyi nyár,
ketté törötten hajnalpírt,
oltalmat szomjaz az ébredő napra
leple, lopva, aranyat szítál.
Valóság, vagy álom?
Álmom, valóság nappali fényben,
fényűzés lassú ébredésem.
Falakká merevednek a rágalmak,
mint ódon kövek egymásra feszülnek,
szítja őket az oktalan harag,
mindenütt hallani mennydörgésüket.
Sorsom árnyékában fullasztó a hőség.
Kötekednek bennem az árulkodó érvek,
kószálnak, mint kusza szélverések.
Meddig bírom mozdulatlanul?
Léptem, kék eget loptam lelkesülten,
kitárt karokkal, karodba repültem.

Napsütésben

Hangod loptam kába zűrzavarban,
sirattam magamban a tágra nyílt eget.
Siettem hozzád sápadt napsütésben,
futottam, ha az eső megeredt.
Két szemedben az ősz mosolya táncolt,
barátaid voltak cserjék, szarvasok,
andalogtunk illatos avarban,
erdő csendje bennünk némán hallgatott.
Vánszorgott velünk a keserű ragyogás,
félelem ült a vézna, céda fákra.
Lesben állva ólálkodott közénk,
ránk nehezült az este magánya.
Vadludak szálltak felettünk délre,
vitték magukkal a roskatag eget,
reménytelenül a reménytelenségbe,
mi zengő dalukba rejtezett.
"Kunyhóm falán az ősz mosolya táncol,
barátaim a fák s a farkasok. "

*Szabó Lőrinc

III. Az élet érintései

Bölcsességeink,
halk vándordalok csupán,
emberalakban.

Tegnaptól

Tegnaptól újra ver az Isten,
házamat befedi a sár,
mámor, öröm minden veszendő,
fagyot lehel rám a napsugár.
Anyám nevetése éltet
megszenteli ébredésemet,
könnyeimmel törli arcom,
gyöngye keze takar,
szeretve rejteget.
Hideglelés e cifra kín,
nincs rá magyarázat, mentség,
miért mért rám a sors
ilyen sok szenvedést.
Burjánzik, ágazik, gőgje ver,
megtévesztve visszajár,
hidege fagyos jégverem,
virága hamvas jégvirág.
Elnémult bennem a nevetés,
megdermedt az öröm,
látszatra semmi közöm hozzá,
csak a gond az enyém.
Nincs most, s nincs jelen,
a van is eltűnik hamar,
ismétlődésekben tér vissza
a vétkes bizonytalan.
Balsejtelem sürget,
mi bennem rejtőzik el,

bár az óra késik,
mutatója sietve jár körbe,
sorrendje majd, mindjárt, talán,
végnélküli mindörökre.
Süppedő lépteim suták,
lábtörlőmre dühöm ütemét verem,
s a szitkokat, mi nyűg lelkemen.
Törölném, de dagadva tapad,
a sár cipőm redőiből pöröl,
s marad...

Tegnapom keserve

"Bíborban fürdik már az égnek alja"
megbékélt az esttel, félhomály takarja,
dajkája lett a tágas horizontnak,
parttalan vörösben friss rózsák ragyognak.
Bomlott árnyai zuhannak a tájra,
hiszékeny szél kiált szerelmet utána.
Elmarad minden zaj, csak levél rezzen,
csapodár áramlás, régi ismeretlen.
Ostoroz tűzbokra, tövise éget,
hamvad a parazsa, majd újra feléled,
benne a távol, s tegnapom keserve.
Álszent világra is rátapad szennye,
koholt vádaknak szövevénye szorít,
ártatlanságomra tapadnak az átkok,
fennkölt szólamok, gyanúsítgatások,
esővel ver csendje, szövevénye átfon,
"és imádságba halkul zokogásom."

Evokáció Dsida Jenő: Estharangok c. versének első és utolsó soraira.

Egy hét itthon...(2)

Hétfőn, nappalba ért az éj,
késésben voltam délig.
Új ízek, új színek kavarogtak
fazékban, kifeszült szárítókötélen,
megbékélten lengtek, száradtak éjfélig.

Hiába ébresztett a galamb, a rigó,
a reggeli dáridó, s a szénaillatú reggel, kedden,
számolgattam, a 7-et a hattal kevertem.
Felszegtem a megrövidült időt végre,
kétnapos szótlán halálra ítélve.

A szerda felhanggal érkezett
forrongó nyarat hozott,
ablakomba ébresztőt ma varjú károgott.
Elégedettségem elégedetlenné vált,
így lett elviselhetetlenné a teremtet világ.

Futólépésben jött a csütörtök,
hosszasan mégis egyhelyben vesztegelt,
közben a sárguló határban
napraforgók lesték az igéző eget,
majd kéklőn, némán, egyszer csak beesteledett.

A péntek teljesen kisajátított,
megsemmisített mágikus akaratával,
félálomban tengtem-lengtem, tettem amit akart.

Tépőzáram téptem, nyitottam, zártam,
fékeztem, megálltam, vergődtem szélcibáltan.

Péntekkel dorbézolt a bolondos szombat,
kialvatlanul kérkedett két keréken,
kergetett körbe- körbe, vérkörébe zárt be,
szívdobogva hallgattam széles mellkasát.
Visszatért, visszajárt édes nedűt hozott,
reménytelenségével teremtett új reményre okot.

Ó, a vasárnap, tiszta ruhát öntött a kosárba,
felhőhabokban mosta maszatos szennyesét,
szüntelenre állítva kevert, zivatart terelt,
jóindulattal elzárkózott a középszerű villámlástól.
Csak egyszer, egyetlen egyet villámlott fölém,
cikkcakkos aranyat...

Padbérlet

Kifosztották. Nappala alvás,
éjjele semmittevés.
Lába behajlítva, mert
testének rövid az útszéli pad.
Érzéketlen tekintetektől árval,
álmodik tengert, hisz lelke szabad.
Istentől már nem kér, embertől kéreget,
alamizsnának egy borostás holnapot.
Sorsvonalá üres tenyerében izzad,
a semmivel koccintgat, pohara sincs,
talán a hajnal, ha újra virrad,
értelmet kapnak megalkuvásai.
Otthona éjjeli menedékhely,
társa a visszatérő bizonytalanság,
reményei szöknek, utcákra, terekre,
hitelét bízza üres üvegekre,
szemétre szánja megfásult életét.
Kiközösítették. Bolyong válságokból,
krízisekből rakott macskaköveken,
testközelbe ért érzéketlenség.

Egyetlen

Vézna betűm, már
dagadt Hold az égen,
tintámból tó lett, fergeteg
vonalak csillagokká álltak,
én maradtam tékozló,
szertelen gyerek.
Rózsáim hajnalt hímeznek
lázás izgalmak sápadt arcokon,
lovak bokrosodnak,
kerekek feszülnek,
paták dobognak
teremtő dombokon.
Végtelenségében
gesztenyefánk árnya
szomorúsággal teli,
bokrokon feslett
orgonák illatoznak,
csorognak nektár könnyei.
Levetett ruhám gyűrött,
benne van összes jelmezem,
tündérruhám fodra feslik,
álmaim redőin fércelem.
Liliom oltáron
felszentelt hiányok,
megbékélt életem számadásai,
feloldozott oktalan átkok,
nincs mit megbocsátani.

A jegenyék rég kidőltek,
malom sem zümmög már
halhatatlan dalt,
szekerek is hazadöcögtek,
mögöttük csak az út,
ez egyetlen,
járatlan út maradt.

Portré magamról

„Jobb nem vagyok, mint annyi sok más”
kiáltásokra némult elcsitult hallhatás,
fényre vágyó csíra, földbe vetett magban,
lankák lángolása, mélytűzű avarban.
Szajkózom pöröm, botorkálva mondom,
ki az én pojácám, ki az én bolondom,
kinek vagyok én is mámoros bolondja,
kócos hideg fagya, nyughatatlan gondja.
Fellegváram tövistelen, megtért malaszt,
ködpárát fakaszt hologram tavakra,
albatrosz hűséget karctalan keblemre,
kóborló utakon zöldellő végtelen.
Tálamban lencse ocsúval keverve,
galambok repülnek ablakomhoz este,
saru törte talpam, felégett a lábam,
gyalogolok daccal, dacos némaságban.
Suttogom félelmem az örökkévalónak,
komédiázom, a komédiásoknak.
Kedvtelen is vagyok, könnyezem is néha,
zuhogó esőben én vagyok a léha
engedetlen. Álnok akaratom mára
múzsám szavára, versben éled,
éget „Lelkem felújult ifjúsága.”

Ady Endrétől vett idézettel.

Valahol-világ

Anyám, ne kérdezz, mondd, meséld el
békés estéknek elfeledett titkát.
Messze időtlenségben bármi
éled az egy más, valahol-világ.
Édes,
itt meghalni fáj, játszani gyönyörű,
csak a perc rohan, ölelni kevés lesz
téged, légy életem daloló madara.

Őrködj, vigyázd lelkeket, anyám,
furcsán fáradt az ég terebélye,
élettelenül hideg a virágos égbolt.
Őrizd magányos hitem, félek.
Kérlek,
arcom mosolyát nézzed,
napfényben árny honol.
Megtalálasz kietlen kertekben, őszi
lombok közt, telemnék maradj még!

Anyám, szakadt, fércelt égen
rejtélyesen sötét csúf árnyak.
Fönt zajos éj ágbogas csonkja
éled hamis imádságnak.
Érzed?
Életem örök tele
időtlen odaát, múltó meséknek
vétlen ura, hideg kőszikla, illúzió.

Néha...

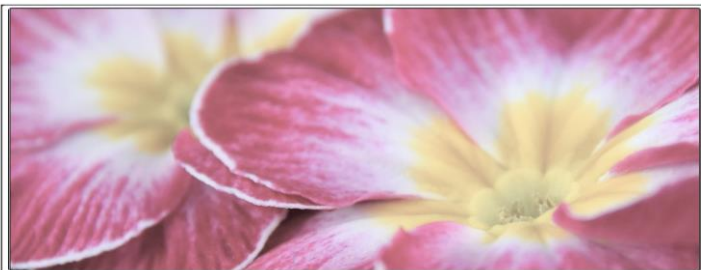
„Hol vagytok régi tavaszok, szelíd
És édes játécai, szerelem
S dicsőség pillangói, merre vitt
Víg táncotok, mely játszott csak velem?”

/Juhász Gyula: Fanyar tavasz/

Néha bosszút áll az eretnek élet,
korbáccsal üt, ver, térdre kényszerít.
Gáncsot vet fagyos tekintettel,
kacag rajtad, hogy feledd
a régi szépet, hársak illatát,
tavaszok szent szerelmeit.
Ne vess a szemébe.
Lábnyomába csókolj rózsát,
selymes kezébe víg nyarat,
mert minden hullámverésbe
belefullad egy elherdált,
elvetélt, édes pillanat.
Ha megtagadnak, csak legyints,
hisz fajtád nagyra tör,
a poéta, ha énekel,
magányba zárja könnyeit.
Dicsőség? Csak pillanatnyi,
álnok játék, ne higgy neki,
karöltve az elmúlással,
a költő csak játszik vele,

ódákban ütemre verseli.
Bús bánatod megvetett ágyán
tavaszod ringasson álomba el,
öleljen minden csillag az égen,
csillagporosan, fényesen.

Tériszony

Támfalak dőlnek keresztbe-kasba,
napvilágon a holdas éjszaka,
napfénytől, mit eddig rejtegettek,
üreget üt a nagy teher maga.
Átlátszó ablakban villan meg a kétség,
furcsa jóslatoknak lett igaza,
hallgatásba kényszerült a csönd is,
úgyis szerte foszlana.
Az udvar felől ugatás hallatszik,
kapun lakat az örökké szava,
kora reggel szűkszavúra zárták,
kurta válasz rozsdás ajtaja.
Rám nehezül a rideg hitetlenség,
szoknom kell, hogy néha elfelejtenek,
csorba pohárból kortyolom
friss keservemet.
Szédítő iszony, a tér vét, terel,
meginog velem a föld, forog,
hirtelen üt, ver, tántorít a látvány,
gyötrő ismétlődéseket hurcolok,
hordok, csordultig tele.
Lépések vesznek, tűnékeny a merre,
sürget a hova, toporgok,
téblábolok egyhelyben.
Elfordult tőlem a világ,
rám nehezül az ég.
Ismerősnek, ismeretlen vagyok,

a rokonnak is idegen...
halkul szavunk, sietős az ima.
Romlott árnyékot vet a napsütés,
folyondárként kúszik ígéreteinkre.

Megkeseredett szédületemben,
kívül rekedtem.

Hazafelé

Parasztól gyullad cigányok virága,
sercegve perzsel száraz ágat,
forró poklot fűt égető vad kinnak,
lángokat ujjong, lármás asszonyának.
Estbe üvöltve éget, űzz el
reménytelenségnek fogant nyári éj,
ragyogj, csillagok közé repíts,
hol enyhet ad, hűvös Hold karéj.

Talpam alatt egy derűs dal érvel,
szajkózza minden kísértő szavad,
irgalmas, áramló égi zsolozsma,
keblemen égő sebnek marad.
Féktelensége nem enged, ural
eget, őszben derengő ködös
alkonyt. Ragyogó boldogság,
ezüstös sugara örök.

Lépek feléd halkán az esőben,
percnyi békémel adom reményem.
Rét felett angyal szárnyal, szélvész
szalad, messziről zsongó szélcsend.
Elindulsz, távolról már látom,
tövisek közt leng ringó rózsáág,
égő szirmai gyúlnak szemedben,
hiányzol, még hazaérsz talán.

A békés eltávozás

Egyszer eltűnsz majd holdvilágom,
csendesül éltem, de nem bánom,
nincs esély a halállal szemben,
ha legyőz, senki se keressen.

Nincstelen vagyok itt a földön
nincs ki altasson, ki felköltsön,
nincs ki értem könnyeket sírjon,
létem kacat, széttépett limlom.

Érveltem én, sors nem barátom,
szívtelen senki palettámon,
magamat, szürkén tüntetem el,
testetlen lelkem, semmi legyen.

Kísért egy dal, egy szótlan sanzon,
az utcán bánt a szleng a zsargon,
csak pofonokat hagyok hátra,
úgy szököm át a másvilágra.

Volt nincs, a létem múltó lábnyom,
dús, erdő zsongta hét határon,
kenderkócos vetésen sárban,
perccel lebben, a nagyvilágban.

Hadd felejtсен, aki csak látott,
ki ártott, már többet ne ártson,

ki valaha szeretett engem,
szívemből kérem, hogy felejtsen.

Zuhanni vágyom végtelenbe
Istent kérem, lelkem eressze,
emlékeim viszem magammal,
nem félek halva sem magasban.

Boldogtalanul voltam boldog,
szövetkeztem a Nappal ,Holddal,
magamban éltem útra készen,
életem egy a halál kezében.

Parafrázis Ady Endre versére.

Visszatérő pír

Szárba szökött az életteli tegnap,
szarkalábok, szelíd pipacsok bokra,
holnapot szépítő lenge virágok
nyílnak, tavaszom arcodra ragyogja.

Vörösben fürdőző szóttan virágom,
útszéli áhítat, egyszerű pompa,
színlelt száműzetése útszéli vétek,
visszatérő pír szeplőtlen arcomra.

Nyolcvan éve már, hogy...

elhibázott életed vezekled,
sárguló nyarak szerelmén
szőke mezők felett,
szomjadban büszke, éhedben
öntudatlan vétkek szégyene rejtezett.
Megsebeztek, sebzetten fájt,
a lelkedben élősködő magány,
hiába érezted a sápadt rét
sejtelmes, szerelmes sóhaját.
Költő voltál, reménykedő vidéki,
ki számkivetetten is hallja, éli,
egy távoli harmonika szomorú dalát.
Benned dörömböltek hárfák,
csellók, trombiták,
megcsonkított lett gyermeked múltad,
s az életet tékozló vak világ.
Hányszor, de hányszor áhítottad
az Isten közeli végtelent,
megváltó szonetteket, mi szelíd
szépséget teremt.
Parti füzeket, s zengő nyárfasort,
esengő hullámok sírását,
mikor bujtogatott, átkarolt,
egy bolond örület, a reménytelenység
fekete tónusa, a kétségbeejtő haláltusa.
Magadba fordultál, s hagyta:
a lappangó villámok veled halljanak,
öntudatlan fölényben csituljon
lassan, a lehangolódott szívverés...

Emlékvers Juhász Gyulához. 2017.

Keresztbe kasba

„Ének, hajolj ki ajkamon,”
hadd szárnyaljon a költemény,
ha lobbot vet friss tavaszom,
s a rím, a forma is zenél.

Keretbe köt a csalfa rím,
kancsal égen esőcsepp,
tisztán pengenek húrjaink,
átjárják zúgó erdőnket.

Keresztbe kasba kerengnek,
ékes virágú zöld mezőn,
füzérbe fonják lelkeket,
sápadt Hold fényét szeretőn.

Hallgatom vissza szép dalod,
hegyeket terelve, mit súg,
szívemre ölel dallamod,
„míg vitatni, s szeretni tudsz.”

József Attila soraira.

Könyörgés egy kacagásért

Megint tajtékzik a nagy tenger.
Megfertőz rejtve a pokol,
átkozott, megátkozott bűne
csókot kacag vállaimon.

Várok és várok. Hallgatásba
rejtem el szenvedélyemet,
istenhitben a boldog énem,
mert bolond, bolond, ki szeret.

De nevetnék! Szomjazó csöndem
egy románcnyi sejtelemben
nyílt, egyetlen lenge kis szírom,
könny nevelte gyermekem.

Adj jókedvet a boldogsághoz
száműzött mosolygós múltam,
éhezem a hangos kacagást
lángoló lelkemben, Uram.

Mert szerelemnek csendje végül,
víg szíveket csak ostromoz,
csak óvjon, óvjon, óvjon tüze,
legyek mosolyokkal rokon.

Parafrázis Ady Endre versére.

Csak eggyel osztható

Az Elbert, a Budai, a Pallavicini...
osztálytársak voltunk hetven éve...
a névsor valahol megvan,
heten élünk már csupán.
Sejtelmessé múlik világunk,
páragóz lepi el a gyöngyöket...
A hangok sem érnek mindig utol,
ünnepi ebédre elég a somlói fele,
vagy egy tányér húsleves.
A Budai, a Pallavicini, az Elbert...
A Badics: nem értette a matematikát.
A Budai: rágta a ceruzája végét...
Mondd! Ki ült mellettem?
A gyerekszív már öreg, s az emlékezet.
A Budai a Pallavicini, az Elbert?
59 az prím szám. Annyian voltunk.
Csak önmagával és eggyel osztható,
ahogy élhetünk,
önmagunkkal, egyedül!
Nagy utazás az élet!
Az ember már gyorsan fárad,
kísérővel indulhat csak útnak,
már csak az utak futnak, a temető felé.
Hiába virágos a rét, elrohan az idő...

Pillanatnyi csöndem...

Pár perc csupán, és minden zaj feléled,
tányérok koccannak porcelán hangon,
újra hangolódik a kanál, a villa,
konyhába hallatszik a reggeli zsargon...
Csapból is ugyanaz beszél vissza,
ugyanúgy, ugyanazt...

Forr a teavíz, életterében eperízzel,
baracklekvár, vaj vár az asztalon,
hűvös a reggel csendje itt bent,
nyugalom ráncán pihen,
józanságát vallatom.
Halk békét búgnak a vadgalambok,
turbékolnak lágyan, röptük legyint,
kutyák futnak lihegve a közeli töltésre,
hangosan csaholnak megint.

Leanderek nyúlnak át a kerítésen,
fényárban ringatják
a vörös árnyalatának
szélesre bővült spektrumát.
Lángol a Nap, tikkasztóan tüzes,
ébred a perzselőn forró örület.
Napernyőm alatt gőzölög kávé,
körülottem sustorgó szellő kavar,
oly jó a pillanatnyi csöndben,
mert senki és semmi nem zavar.
Pár perc csupán és minden zaj feléled...

Látszatra...

Látszatra levegős a ketrec, tágas a kalitka,
csak ne lenne kulcs vagy zár a rácsok előtt...

Látszatra tárul az ajtó, ha már résnyire nyitva,
csak ne csikorogna úgy a zsanér...

Látszatra életünk folyamatosság,
falon keret, frontvonal, robbanó vöröslő szív-repesz,
vagy éjszakákat szépítő véget nem érő álom,
galambok bűgása röpke madárszárnyon,
vagy csak egy véletlen génkombináció.

Látszatra valódi a fészek a kanári-lakban,
ha igazi dallam szól, kalitka-dalban,
a díszes pávapár is pókhálós ablakon les ki,
ajtajuk ritka rács, jó fellélegezni,
mert szabadságuk ennyi.

Látszatra szépek a merész remények,
ha látványos ketrecbe érünk haza,
négy pontos zár nyit az üres lakásra,
az üresség nem kérdez, de nincs is válasza.
Körbe zár, vagy ölel? - kalitkánk fala.

Szóvarázs

Szellő suttogja el, vagy vad széllal tombol
Óvatos duhaj a messzi végtelen,
Vad, havas rónám, földhözragadt gondom
A szavak igaza gyöngyökben terem.
Rabul ejt, régóta
Átjár szomja, rendje, kortyait iszom,
Zsellérem, zsoldosom, versekbe írom.

Tengered felett...

„Mi marad itt meg végső menedékül? Az élet elfáradt
Robinsonának, ha a vihartól minden álma szétdűl?”

Juhász Gyula: Terzinák Móra Ferencnek

Kényszeres vállrángatások viharában
megtévedt mosolyok mutációja.
Látomások telepszene az álmokra,
az elmékre, s fojtó kezével szorongat az éj.
Forró a nappal, s te hűvösre vágysz,
buktatók után, buktatót találsz,
feledhetsz és elfelednek.
Valami mindig megrabol...
A halál holdruhában ténfereg,
az élet rövidül egyre, öklöd szorul,
fájdalmat hasít a szürke végtelenre,
rágalmak élednek visszavonhatatlanul.
Tévedhetsz, félhetsz, félthetsz.
Félelmeid kifosztanak,
bár, csálétek minden liliomillat,
a jázminok szirma is szívedre hull talán.
Idegpályáid furcsa beidegződések,
kimerült neuronok kusza harca az álmokért,
hogy vitorlát bontson a kósza szél,
örvénylő tengered felett.
Most esik, zuhog, hullámok csapnak össze,
fázol, s hogy takargatnak, sem érzed...
Párnádra hajtsd fejed, hidd el ,visszatér
ábrándokkal a szárnyalló gondolat.
Álmok nélkül, csak a test beszél...

Megszelídülve

Megáradt a menny felettem,
angyalok könnye hull, gyöngyfátyol,
szemed tükre fénylik fel benne,
lelkemben bimbózó virágom.
Záporozzon eső válladra,
nyújtózó fűszálra, zöld rétre,
égi bölcsőket szél ringasson,
fodrozzon felhőket fehérre.
Ha oszlik bánatodban a gond,
vigyázva lépj szivárgó partra,
görgesd magad előtt a vén időt,
emeld arcod, nézz fel magasba,
s lenéznek ránk az angyalok.

Érthetetlen álom

Álmokat vallat a száztitkú éjszaka,
a tudat kapaszkodik, a lélek szárnyal,
friss hazugságot fed szapora szívverés,
alkonyok vérében halkuló madárdal.
Megfáradt pillanatok ígéretése,
halhatatlanságot kerget mályva színben,
vigyázz, gyermeki arcod sem érti álmod,
mi játszódik fejedben odabent, s itt bent.
Régi kredenc ajtó nyílik ki a csöndben,
a stelázsi polcon édesül a lekvár,
szénaillatú rétről tücsökHzene szól,
meredten néz, figyel, messziről jött szempár.
Egyedülvalóságban, krepp-papír rózsák
hajladoznak, élednek elfojtott tánccá,
őzpettyek szeplőkké, kócos nevetések
méltatlan haragban, méltó valósággá.
Van keveredik volttal, tékozló hittel
vaspántot pattint a szuvas ablak keret,
az utcák megszépülnek s álmodják újra,
múló sárarany éltük, s hogy mi lesz veled.
Bezárja két szemem mindennap az eget,
rám boldogan szendergő megnyugvást terít,
kavargó emlékek közt fürdőző holdfény,
párnámon, suttogó hangoddal melegít.
Békém kérem egy szép álomért cserébe,
élem földi valómban ébredő énem,
legyél közelemben reggeli harmattal,
s ragyogj fel minden rózsalevélen!

Sötétben

Színtelenné lett minden,
Éj kék takarja csillagom.
Látomások alakoskodnak
Megbékélések között,
Alattomosan, fájdalommal telten,
Lélektelenné kínozva, verten.
Olthatatlan vágyak foszlanak
Merengő tengerek habján.
Hullámok mohón mormolnak
Aláfestésnek keserű zenét.
Rontások közt lépdelek,
Cédrusok fekete árnyán.

IV. Emlékezéseim

Boldogságra nőtt
marcangoló üresség,
tűnődő hegek.

Anyám tyúkja

Kukoricád anyám adja,
bőtermő föld íz falatja,
elsőnek érsz, futsz eléje
udvarának ékessége.

Beszél hozzád, érted szavát,
újraéled csöpp vigaszát,
csibéje vagy, úgy becézget,
hozza reggel, este étked.

Szomjad oltja kút vizével,
enyhet nyújt, hús menedéket,
tyúklétrádat újra festi
ólad drótján hagy kilesni.

Ezért aztán ígérhetem,
fazekunkban te nem leszel,
gyöngyös leves, gyönyört termő
konyhánkba szállt illatfelhő.

Kotkodálj csak, kárálj egyre,
hadd jöjjön meg anyám kedve.
Hogyha kakas kukorékol,
tudjuk, hogy csak neked bókol.

Hajnalonta messze harsog
érces hangja, újra alszom,
álmosan majd újra kelek,
engem ezért becsüljetelek.

Parafrázis Petőfi Sándor versére.

Anyám volt...

Szemében messzi fény parázslott,
s csendbe tört alázat égett.
Tündér ölelésével áldott,
vállamra igaz meséket.
Boldogan bújtam hozzá, este
két karja volt puha fészkem,
becézett bánatot feledve,
sápadt, sárga lámpafényben.
Parázsból tüzet csiholt reggel
liliom szépségű anyám,
fát vágott didergő kezekkel,
halk hangját bárcsak hallanám.
Belenémulok, bontom barna
haját, fésülgetem rendbe,
tudom, még szó nélkül maradna,
beszélne hozzám, szeretne.
Nincs már meleget adó kályha,
barackfánk ága is törött,
örömből csak morzsa jut mára,
múltba koptak a küszöbök.

Pótolhatatlan

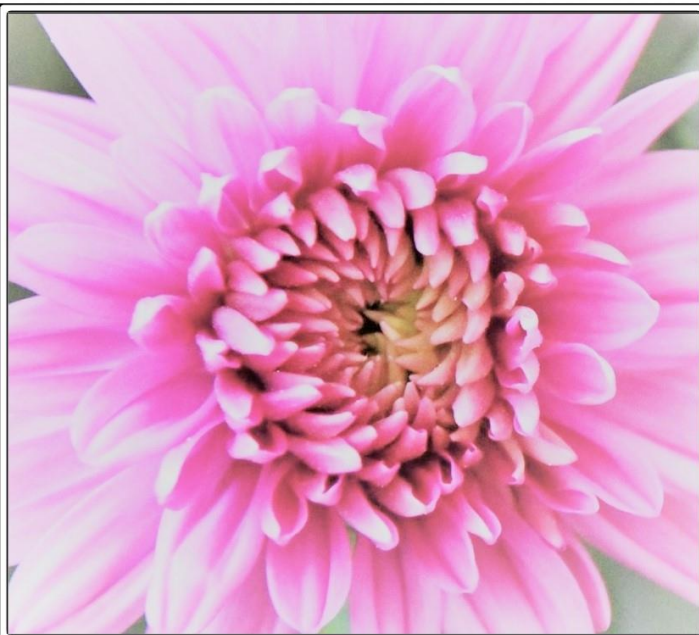
Hányszor de hányszor megcsodáltam
Anyám szemében a harmatot.
Rég, szaladtam hívó szavára,
Ma hallgatnám ,miként vallatott.
Amikor sírt, szeme holdfény volt,
Tekintetében ezüst fénylett,
Csillapíthatatlan csillagfolt,
esőtől kivirágzott élet,
Puszták földjére vetett jóság,
Pótolhatatlan volt-valóság.

Ítélekzem?

Ítélekzem, s megítélnék.
Építem vagy lerombolom
kőfalamat köztem s köztéd,
igazamért így harcolok.
Álláspontom fokozatban,
skálával mért világtájak,
ítéletem magam hozom,
lombok alatt napos árnyak.
Rám néznek, és megítélnék,
legfőképpen szemtől szembe,
megfontoltan vagy hevesen,
sürgetéstől feszélyezve.
Tépelődve elmerengek,
ősök jussát nem feledve.
Meghátrálnak, kezet nyújtok,
elsápadok kipirulva,
őszintén vagy mesterkélten,
hitem benne, mit csak véltem,
véleményem szóról szóra.
Mintha hangod, hangom volna
újra növeszt bennem földed,
magad után reményt vonszolsz,
s tisztaságot anyaölben.
Kimondom a kimondatlant,
letisztázom mesterkélten,
hirtelen vagy meginogva,
feketén vagy tört fehérben.

Nézetemet palástolom,
ízlelgetem vizem, borom,
kockáztatom számításom,
lépésemet körmönfontan,
apám szaván színt vallottam.

Eperfa

Házunk födelére könny hull.
Lassan folyik végig a száz titkú
vályogház behorpadt falán.
Mint sáranyag elkeveredik,
lassan oson, bajban elhagyott,
éjjé vált bocsánatokon.
Pillanattá édesül az emlék.
Egyedülvalóság fátyolozza be
a tenyérsi udvart,
csokrokat bont, köt, fon
egyszerre a méltó emlékezés
Muskátlik nyílnak, ringat a szél.
Vigyázz, megárad az éjjel, esik,
lelkeket nemesít a csendes magány
Felüdít a csobogó sodrás,
egyszerre ébreszt a tudat, hogy
az eperfa kiszáradt már...

Este a szobában

Nyirkos kapca szárad csizmaszáron,
fullasztó meleget izzad a kályha
macskák kergetőznek dohos padláson,
aranyló hold ásít fényt a szobába.
Szánt vet az idő, mély ráncokba gondot,
pazar termékenység kévékbe kötve,
édesdeden lesz időtlen bolondod,
eleven tavaszba nyarat üvöltve.
Kulcsol, bezár a jégvirágos télbe,
pihés csillagszemfedőt szór a tájra,
teríti utadra, élted felére,
kiábrándultan, féltve néz a világra.
Nyirkos kapca szárad a csizmaszáron,
fullasztó meleget izzad a kályha
macskák kergetőznek dohos padláson,
aranyló hold fest estét a szobába.

Vajas kenyерem

Apám kenyeret keresett,
anyám megkente lágy vajjal,
apám pusztá léte nevelt,
anyám virág-bontó dallal.

Megálmodtam az életem,
leesett kanálban, késben,
toporzékolt az értelem,
vágódva mennyekig ért fel.

Feszengtem tiszta ruhámban,
játszani akartam félve,
csillagfán lógtam az árnyban,
mosolyok rengetegében.

Szelíd lett anyám hangjától
apám villámló haragja,
szép szava csendesen, átfont,
repített kéklő magasba.

Apám kenyeret keresett,
anyám megkente lágy vajjal,
apám pusztá léte nevelt,
anyám bimbót-bontó dallal.

Mégsem...

„A fák megnőttek. Meg bizony, magasra.”
áthajlik árnyuk a kerítés falán,
büszke törzsükkel életjelet adnak,
hiába jön meg az ősz, a tél, a nyár.
Ágaik végén csillagok pihennek,
szétkócolt lombjukból, mélabús a táj,
birsalmafák ringnak csendbe merülten,
semmittevésbe ér az őszi határ.
Magoncok nőnek az akácok tövében,
naphosszat csak falják a fénylő reményt,
földhöz kötötten repülésre vágnak,
időutazók lettek, mint te meg én...
Szekrényem elveszett titkokat őriz,
kendők selymén maradt fáradt kéznyomot,
horgolt csillagok örömét idézik,
érintésük selymes megnyugvást hozott.
Megárvult körtefánk a régi háznál,
a nyikorgó kilincs régmúltról fecseg,
idegenek jönnek szembe velem sorba,
„Hát mégse állt meg az idő.”csak,
új perceket, új percekbe pereg...

Idézet Nadányi Zoltán: A fák megnőttek c. verséből.

Csak látszat

Tagadj meg holt remény
fondorlatok árja,
fél alélt pőre fény
ledér ragyogása.

Vakíts el sötétség,
ne lássam, mi verdes,
kerülj vétlen kétség,
kergesd a keservet.

Hozzá! sajgó holnap
távlatokba tettet,
mosolyba burkolva
fájdalmat feledtess.

Aggódj a kezdetért,
ha a vég már látszik,
ha jön az új veszély,
s léte kivirágzik.

Sosem volt semmiben
örökös végtelen,
időtlenül pihen
kőhideg bérceken.

Alázatban látszat,
minden egyes percben,
ezernyi káprázat,
múltba temetetten.

Semmi sem tart örökké.

József Attilához

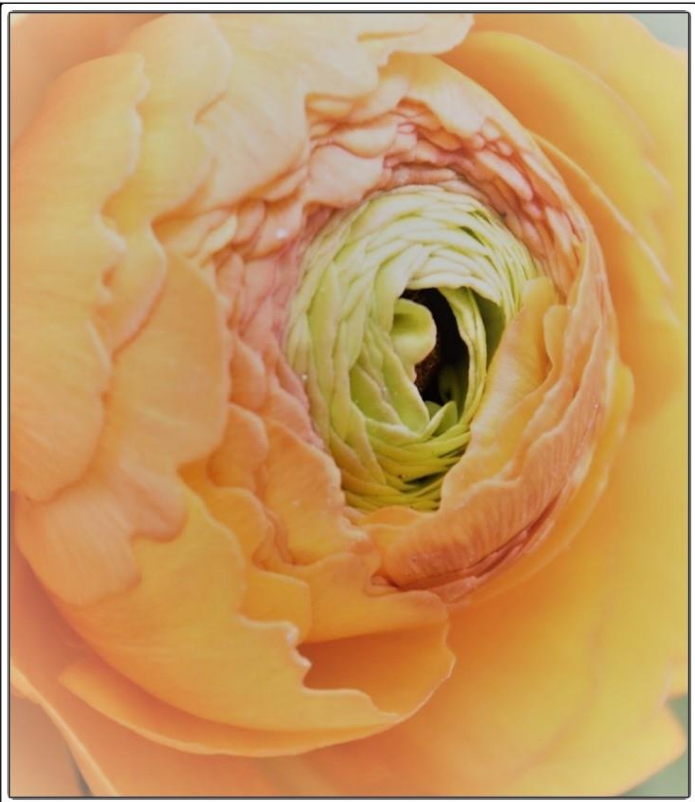
„A szirtek párnáján pihenj” meg,
kérj balsorsod ellen feloldozást,
felhőjátéknak hangos nevetést,
zuhanás ellen szorító kézfogást.
Szédítő magasból szédület a mély,
határtalannak tűnik minden ismeretlen,
magányos megsemmisülésedben,
füledbe zokogva sír álmokat a tenger.
Valóságban élj alakoskodás helyett,
koldulj ölelést válladra, szemedbe fényt,
hiányokból teremts dacos akaratot,
szerethető, szerető új reményt,
„S ne félj a végtelen jövővel szembenézni!”

Juhász Gyula idézete

Őszi körjáték

Hideg van.
Madárfütty helyett szél süvít
csetlő-botló dallamot.
Rozsdás levél-cafatok
sodródnak,
szürke aszfalton cikáznak,
dologtalanul.
Hullámszik a Duna,
babszem szépia foltok tarkállnak
félszeg platán ágakon,
örök-szépű ősz,
csalóka montázs, a nagyváros
zsivajában csellengő
őszi körjáték...

Ma...

Megértelek. Minden megkettőződött,
világosságba bódult a tegnap.
Fanyar bordalok mártóztak mesterkél
mosolyokba, mézédess kortyot színlelt
az értelem. Most metsz a bőség csendet.
Monoton mentegetőzések sora,
szószátyár elhallgatások, sokkok,
félidőre állított szóváltásokban.
Mérlegelek mihasznának tűnő
fellobbanást, miközben könnyű álmom
egy sötétbe fúlt sajgó villanás.
Sürget a talán, a ma még hatalmas,
valósnak hitt ábránddal hiteget.

Est órák

„Sok kétely és bűn a halálba láncol”
mert est- órákat úz a gyöngyös élvezet,
a titkolt jó is illan árva esőillatban,
láncra vernek varas sebhelyek.
Kint könnyű bodorlevelek szállnak,
hiányod szívemen átdereng, fáj ma,
ősz zizeg a körtefa koronája,
még álmodik felőled, feledj
szerelmek édes délutánja.
Ne lehelj halált két szememre,
időtlenségben ne hagyj magamra,
enyém a vers az óda, zengő talány,
istentelenek közt,
„Istent szívembe lopja a magány.”

Szabó Lőrinc: Magány

Rágalom

Csupán egy félreértés, és minden más lett.
Kimerevedtek a foghíjas emlékképek,
ellentétek, tévedések, holt remények.
Szédelegve hirtelen megváltoztak
a félreismerhetetlennek tűnő előjelek,
s átértékelődött a teljes tartalom.
Valótlan vádakban kifejezetten hibás
nézőpontok ferdítettek józan egyenest.
Eddig édes volt az édes az érdek asztalán,
s az étkek a szavak, írva vagy lapozva
átkerültek izgalmasabb, míves könyvbe,
gondosan formált, agyafúrt közönybe.
Csontkötéséről minden lepereg.
Csupán egy félreérthetetlen magyarázat,
s kiismerem magam, a csat lepattan,
látható a láthatatlan, az ellentét, a rágalom.

Bizonytalanságban

Nálunk megint csönd van.
A bizonytalanság
rosszkedvű, gyáva csöndje.
Szavatartóvá kódolom a múltam,
s az elárvult, hallgatag holnapom.
Lesz-e még,
kötöttségekkel vegyült elszánt költemény,
s széthányt zshivajból fejkendő este?
Lesz-e,
ezüstös holdvilág a besötétült,
félkegyelművé vénült töltésen túl?
Minden megnémult.

Deres kóc lóg
a széttépett ugrálókötélen.

Titok alatt

Vers Mezei Mária és Márai Sándor szerelméről.

Körbe zárt valami fájdalmas magány,
féltem belehalni, kitörni akartam.
Régimódi szerelem volt a miénk,
betűk aranyában csillogó főszerep.
Kocsmailatban kerengő cigarettafüst,
vagy színezüst lehelet a téli fagyban.
Egyszerre lélegeztünk vad viharban,
hangja bársonya hangommá lett.
Eretnek szíve mellkasomban vert,
puha kabátjához bújtam, bámultam,
hogy válok rejtett titokká karjai között.
Évekig lappangott bennünk
a féltett, zsongító végzet,
mint pasztellkékben tajtékzó,
gyűrötten levetett selymes pongyola.
Sikerünk tétje lett kalandunk:
a tétova dadogó Duna-parti séta,
s vijjogó sirályok fehér, rövid röpte.
Ő megírta, én elzokogtam színpadomon,
arcom, szavaiba temettem némán.
Mert, más dolga akadt,
nem volt szüksége már rám...
Mégis, sorsát sorsomba marta a szikra,
a fékezhetetlen zongorafutam.
Benne jajongott minden mozdulatomban,
mert beleszerettem és belehaltam...
Úgy tudott ő szeretni, hogy soha
nem tudom feledni!

Kávéházban

Tóth Árpád emlékére

Beleszólt minden lélegzetedbe a halál,
csak úgy, földhözragadtn és kéretlen.
Sarokasztalnál ült, tétlenül várakozott,
koldus garassal fizetett véletlen.
Átlátszó trükkje volt, kávét veled rendeltetett,
első az üzlet, mondta, és kacagva nevetett.
Ütött, lépett, kiváltképp fájtak az ütések,
jövőd fájlaltad, az élet igaztalan szavát.
Hiába lengte be a bizsergető tavasz
öröklétével az örök virág illatát.
Életünk a könnyteli szenvedések ára.
Léten túli szél, szirének csábító dallamán.
Dadogó mámor, csalogány csalóka dalában,
míg üt, leng, lüktet az inga, szívünk pitvarán.
Egyenesnek látszó utunk végén halálkanyar,
biztosra édesített bordal, utolsó képzavar.
Félelmeidbe beleivódtak a földi szépek,
félszeg jelenedben lettek szelíd szédülések,
szerelmek jöttek bíbor égen, napsütésben
vigadoztak, lázban égtek minden éjjel.
Sötét lett. Megállt az idő, hanyatt
fekve. Kortyunk, mámorító íz, nosztalgia,
lélegzet elállító tévedéseink sora,
elpazarolt hegyi levegőnk ,konok sóhajunk.

Part mellett

Folyó tükre tisztán láttatsz,
vézna füzet fűzvirágnak,
napfényemben tűznek látlak,
vadon nyíló vadrózsámnak.

Bolondosan kerek erdőn
égről szökött szél tekergő,
kékben oldott lenge felhőn
hófehérben, víg jövőendő.

Hullámfényen hajsza láza,
friss örömöm látomása,
levelet bont cserzett ágra,
ősz palástban, tél nyárfája.

Tükröm lettél, tisztán láttatsz,
vézna fűznek fűzvirágnak,
tükrömben én tűznek látlak,
vadon nyíló vadrózsámnak.

Nehéz...

Szekér nyomába ért a tél, dűlő, a domb lágy hófehér,
örök ütemre nyögnek fel, nehéz a könnyű telt teher.

Halad a szekér lassacskán, tinókat hajtja az apám,
lebukott végre már a Nap, hideg az idő, holnap fagy.

Sűrű a sáros hólatyak, süllyedt kerékre rátapad,
lelassul léptek ritmusa, földet döngölnek, lép- puha.

Házakban hevül kemence, padka is jó bort melenget,
táncoltat vígan víg estén, kócosra kócolt menyecskét.

Istálló ajtó nyitva már, vályú zizegő szénát vár,
sajtár meg frissen fejt tejet, éhező szájak kenyeret.

Négy ökör lassan hazaér, tehenek nyúlnak falatért,
alattuk terül friss alom, megfáradt tegnap- alkonyon.

Asszociáció, Munkácsy Mihály: Téli út c. festményéhez.

Régi játékok karácsonya

Sápadt porszemek várnak régi meséket,
s csatákat vesztett ólomkatonát,
szű ette fondorlat, gerendák részében,
pókháló szőtte papír koronák.

Felemelő érzés, közeleg az ünnep,
zenebohóc halk sírásba fakad,
kétségek, hiányok egymásba feszülnek,
nevetés könnye, nehezen apad.

Hajas babák kócán fűrészpóros álom,
üvegszemek fénye üres keret,
legyen még egyszer a padláson karácsony,
hópelyhet kergető, fergeteges.

Viharos szél tombol, fákat csavar tőből,
„Ó szép fenyő, ó szép fenyő,” felzeng,
büszke törzse fordul, koronája földön,
vad vihar ölébe temetkezett.

Pókhálót tép a szél, hintázik zenére,
„Ó szép fenyő, ó szép fenyő” hangzik,
balerina táncol szíve ütemére,
kacatok közé ünnep hallatszik.

Ismétlődések

Kinőtte méretét a szó.
Félhazugságok hazudtak mosolyt,
vagy torokszorító mosolyok hazudtak
élettelennek ítélt, makulátlan jövőt.
Bamba fintorok tekintetekből
fecsegték, hahotáztak, az idő
ritmusából kilépett csáberőn,
s diplomok aranyán égtek el.

Kinőtte méretét a hang,
a havas határon végigpásztáz,
halkan, jégbe fagyottan,
szemrebbenésnyi télbe öltözött a táj.
Szédelegve félútra értünk,
kapaszkodókra találtunk,
alattunk mégis lápos ingovány.
Látva látlak, életembe fogadlak,
esendő örömünkben, törékeny
sorsvonalak fonódnak össze,
talán a mostra, talán mindörökre.

Csenddé halkult a hang, a szó.

Nálad

"Az életed kihűlt üveg,"
átlátszó, hangos csörömpölés,
érintés nélkül csorbult
ajkat érintő rúzsolt egyetlen darabja.
Páratlanul páros békítő bódulat,
haragtól repedezett forma,
telten, bíbor alkony feltja,
vérvörös dobbanások aritmiája.
Szilánk, mely sért és felsebez,
fénylő tükörben csupán fény,
az életben csak, egyszer, egy!
Törékenységgel védve,
jónak, vagy rossznak ítélve,
élet, vagy halál: hegymenet,
éltet, vagy elemet, élve
halottnak ítélve, vagy halva.
Halottan magadra hagyva
törötten, az összetört csöndben.
Csöndedbe várj, visszatérek, hisz
"csodára kész tenálad minden pillanat."

Idézet Pilinszky János: Anyámc.verséből.

Kertem

Kertem voltál, virágom lehattél,
tisztá harmat liliomok kelyhén,
szirom fodrokon tekergő napfény,
mosolyomra mosollyal feleltél.

Bársonya voltál zöld leveleknek,
illatos loncok rólad fecsegték,
ringó rózsák nekem díszelegtek,
dísze lettél virágzó berkemnek.

Rigódal voltál fenyők tövében,
halk kopogtatás hajnali fényben,
csobogó patak őszinteségem,
egyetlen kincsem igaz mesémben.

Harmatom voltál, hajnali harmat,
pázsitos zöld rét, mi újra sarjad,
zöld liget csendje, mi csendet vallat,
gyöngéd ölelés, mi féltve altat.

Körbe zártan

Kósza felhőt kerget a kerge képzelet,
puha fodrain hunyorognak az álmok,
csendes sóhajukkal éltetnek új reggelt,
csillagos szép estén, új napra sóvárgok.
Csillámait szórja arcomra, kezemre,
hidege fagyos dér, mintha melengetne.

Kósza felhőt kerget a kerge képzelet,
letisztult akvarell a napfényes égen,
tűnődő messzi kék hó pelyhet terelget
havas fenyőerdőn, tiszta hófehérben.
Körbe állnak száz fenyőt a téli tájon,
álmaim vigyázzák, körbezárt világon.

Tartalom

Úgy nevettem...	6
Kavargó forgatag	7
Tél	8
Marad a tél	10
Varjúsereg	11
Hozz havat...	12
Szórd...	13
Tavaszt repít...	14
Csipkebokor	16
Virágbontó	17
Új dallal	18
Pitypangbóbita	19
Ha érzed...	20
Hangjegyek nélkül	21
Újrakezdés	22
Pillanat öröme	23
Jázminillat	24
Ahogy tegnap	26
Igéző	28

Zivatar	29
Hullámhabok	30
Színtelenül	31
Kertek jussa	32
Szellősóhaj.....	34
Öröm.....	35
Ligetünk	36
Őszirózsák.....	37
Tékozló gyermek.....	38
Barátság.....	40
Hozzád visz	43
Fényünk a reggel	44
Intermezzo.....	45
Mert, miért?	47
Kétségeim	48
Cifra szűrőmmel betakarva	50
Védj.....	51
Téli éj	52
Megint... ..	54
Őrizz még... ..	55

Elvarratlanok	56
Rejtelek.....	57
Holnap	58
Elapad	60
Elhitem a szívemmel	61
Észrevétlen	62
Kandalló melege	63
Mosolyszünet	64
Bárho!	65
Isten adta mentség.....	66
Édes magány.....	67
Átölel	68
Elveszett.....	69
Párbeszéd	70
Most	72
Maradok	74
Dupla árnyékban.....	75
Napsütésben.....	76
Tegnaptól.....	78
Tegnapom keserve	80

Egy hét itthon...(2)	81
Padbérlet	83
Egyetlen	84
Portré magamról	86
Valahol-világ	87
Néha.....	88
Tériszony.....	90
Hazafelé.....	92
A békés eltávozás	93
Visszatérő pír	95
Nyolcvan éve már, hogy... ..	96
Keresztbe kasba.....	97
Könyörgés egy kacagásért	98
Csak eggyel osztható	99
Pillanatnyi csöndem.....	100
Látszatra... ..	101
Szóvarázs	102
Tengered felett... ..	103
Megszelídülve.....	104
Érthetetlen álmom	106
	138

Sötétben	107
Anyám tyúkjá.....	109
Anyám volt.....	110
Pótolhatatlan.....	111
Ítélezem?	112
Eperfa	114
Este a szobában	115
Vajas kenyерem	116
Mégsem...	117
Csak látszat	118
József Attilához.....	119
Őszi körjáték	120
Ma.....	122
Est órák.....	123
Rágalom.....	124
Bizonytalanságban.....	125
Titok alatt	126
Kávéházban	127
Part mellett.....	128
Nehéz.....	129
	139

Régi játékok karácsonya	130
Ismétlődések	131
Nálad	132
Kertem	133
Körbe zártan	134